

vikne prvoga od njih, i to baš Dujma Tvrdu, koga i sami poznajete kao momka čestitoga.

— Poznam Dujma. Tko njega ne pozna? Poznaje ga malo i veliko!

— Mehmet tad izvuče sablju iz korica, pa mu vikne, posprdno dakako, jesi l' bolan od čete junačine Petra Tomića?

— Što je njemu, naravski, Dujam potvrdio — doda stari redovnik.

— Tad će njemu istim glasom aga: Deder kaži svome kapetanu, junačini Petru Tomiću, ako ga je porodila majka, neka meni na mejdan izađe. Ako ne će na mejdan izaći, nek mi za se pošlje mejdandiju; ako pak ne može mejdandije naći, tad mu reci da mi pošalje sestricu Jelicu, a ja ću njemu za uzvrat preslicu!

— Tako ti je aga poručio?

— Tako, dragi ujače. I još mu je aga dodao, da će čekat do trećega dana, dokle sunce do tri koplja poskočilo bude.

— A što mu je Dujam uzvratio?

— Ništa, ujače dragi. Ta što bi on uzvratit mogao! Mislio je da ja s agom imam razmiricu. Stoga on je hitro konja okrenuo, da mi donese tu Mehmetovu poruku.

— A ti, Petre, što si ti na to?

— Mene je, moj ujače, ta poruka više iznenadila nego li su ovaj čas moje riječi iznenadile vas.

Staromu se redovniku čelo namrštilo. Prigne glavu i časak zaroni u misli. A kad je glavu opet uspravio, zagleda se u Petrovo lice, pa prihvati:

— Sinko Petre, očito je samo jedno. Mehmet-aga se je razljutio na te.

— Ali ja mu povoda nisam dao! Nikad na njega ni mislio nisam!

— Onda te je pred njim netko ocrnio!

— To je, i ništa drugo, po srijedi. Na tu sam misao i ja došao. Ali, bilo kako mu drago, meni premišljanja nije bilo.

— Valjda nisi odmah prihvatio agin izazov?

— Ja sam njemu, moj ujače, po istom poslaniku odvratio, da njegova izazova ne shvaćam, jer ne znam da sam ga bilo kako skrivio. Ali, ako on dvoji, da u meni junačko srce bije, pa me posprdno junačinom nazivlje, neka me čeka, kako je poručio.